

[Undervisningsministeren.]

tals side. Personlig er jeg godt tilfreds med, at vi har draget demokratiets konsekvenser overfor det tyske mindretal i Sønderjylland. Jeg går ud fra, at spillets regler bliver respekteret fra alle sider.

Ingeborg Refslund Thomsen: Til det ærede medlem hr. Jørgen Gram vil jeg klart og tydeligt sige: denne deputation var ikke selvbestaltet. Jeg spurgte amtskontorchef Caspersen, et af de tre medlemmer: Hvad må jeg sige? Og han svarede: vi var valgt som deputation. Og hvis det ærede medlem hr. Jørgen Gram opmærksomt har læst det skrift, som blev afleveret i udvalget, vil han se, at der står, at man på mødet var enig om at sende denne deputation; og det var bestyrelserne for de foreninger, som jeg har nævnt. Den tale, at de talte på egne vegne, er altså ganske, ganske misforstået.

Det ærede medlem hr. Jørgen Gram hævdede, at det tyske folk jo ikke vil være imod os, det vil være med os. Ja, herregud, hvis det er tilfældet, så kan de unge også godt tåle at sidde på samme skolebænk; når de skal ud og slås ihjel sammen eller ud at forsvare fædrelandet sammen, kan de vel tåle at sidde og synge sammen på samme skolebænk, så det er en dårlig argumentation.

Det ærede medlem hr. Heick var tilstede på mødet i Aabenraa, fremhævede han. Ja, den morgen, mødet skulle finde sted, sagde jeg til det ærede medlem hr. Jørgen Gram: jeg ved, at venstre har mødepligt i folketinget i anledning af lejelov og boligstøttelov; jeg ville finde det illoyalt, hvis jeg havde sat himmel og jord i bevægelse for af min gruppes formand, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), at få lov til at blive ved Aabenraamødet; derfor var jeg ikke mødt. Men man skal ikke tro, at jeg ikke har fået referat af, hvad der foregik. Det ærede medlem hr. Heick hævder, at de organisationsledere, han omtalte, ikke var valgt til det formål. Deroverfor kan jeg spørge: Er det ærede medlem hr. Heick valgt til netop at udtale sig om lov nr. 412 af 12. juli 1946? De pågældende er valgt, så længe de er i bestyrelsen, så længe varetager de foreningernes interesser; de kan blive kasseret, når der igen skal være bestyrelsesvalg. I landsomspændende organisationer er der natur-

ligvis altid en eller anden, der mener anderledes, det var da ikke godt andet, vi er da ikke sådan „gleichgeschaltet“ — jeg ved ikke, hvad det hedder på dansk.

Jeg skyndte mig at læse referatet af det møde, som det ærede medlem hr. Heick holdt i Løgumkloster, og det indeholdt en meget smuk redegørelse fra det ærede medlem. Efter referatet var der ingen, der havde takket, men lærer Refslund Poulsen og en mand, der hed Christensen, var oppe at udtale deres store betænkeligheder; det så jeg af referatet.

Dernæst siger det ærede medlem hr. Heick: vi opnåede en bedre udbygning af skolerne i Sydslesvig. Vi opnåede på skolens område kun nogle skillinge i Sydslesvig, og de er også gode at have, men vi ved alle sammen, at efter Bonngrundloven af 1949, efter Schulerlass af 1950, har jo Duborgskolen kunnet afholde statsanerkendte eksaminer de sidste fem år; de har bare ikke villet, de ville også isolationen, de er også et mindretal, der ønsker isolation; hvordan det vil gå disse studenter, når de kommer ud af isolationen, når de kommer herover, er en helt anden historie, det skal vi ikke tale om i dag.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft talte om tysksindede embedsmænd i etaterne. Det har hidtil været sådan, at den realeksamen, man fik ved de tyske skoler, ikke gav adgang til etaterne, og jeg ønsker virkelig ikke for de stærkt tysksindede unge selv, at de skal have adgang til etaterne; for hvis der kommer en krisesituation — som jo kan komme igen — opstår disse konflikter, som det ærede medlem hr. Hans Schmidt så smukt forklarer: konflikterne mellem loyalitet overfor den stat, man tilhører, og følelserne overfor det folk, man tilhører. Så har vi hele ulykken for de mennesker selv, der kommer i en tvetydig stilling.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft siger, at mindretallets medlemmer ikke må hindres i deres erhverv. Vi er opdraget i dette, at boykot er simpel, boykot er ringe, boykot er en boomerang, der slår tilbage. Men vi skal dog ikke gøre os bedre, end vi er. Hvis der i det frie erhvervsliv møder to unge med akkurat det samme eksamensbevis, den ene udgået fra en tysk skole, den anden fra en dansk, vil jeg se den arbejdsgiver, der vælger drengen med den tyske